

komvende forekægger Spørgsmaalet for Synet, som paa Stedet overveier Planen. Det: at skulle hjemme i sin Stue overveie Forandringen, er i og for sig yderst uheldigt; det vil derved komme til at berøpe paa Sognepræstens Erklæring, som ellers ikke har at gjøre med de i Lovforslaget omhandlede Sager. At mulig Lovforslaget kunde affattes noget anderledes med Hensyn til Kirkeieren, kan gjerne være, men jeg finder den Affattelse, som Udvalget har foreslaaet, uheldig. Man taler her kun om Arbejdere og Tilsynshavende. Hvis Forslaget var stillet saaledes, at Kirkeieren skulde fritages for Bøden, hvis en Naturbegivenhed, eller Sligt indtraf, eller den Omstændighed, at Arbeidet viste sig at være betydeligere i Omfang, end Synet skønnede, havde forsinket Arbeidet, da kunde jeg gaae ind derpaa. Men der er jo mangfoldige andre Ting, som uden absolut Nødvendighed kunne bewirke, at Arbeidet forsinkes. Det forekommer mig derfor, at Forslaget maa udtrykkes paa en ganske anden Maade, hvis det skal være heldigt.

Ordføreren: Jeg maa tillade mig at bemærke, at den skjæve Stilling, hvori Provsten og Synet efter den høitærede Ministers Mening vil komme ved vort Forslag, har selve Lovudkastet stillet Provsten og Synet i under § 42, hvor der staaer: „Præsterne kunne ikke foretage betydelige Forandringer ved Præstegaarden eller dens Have osv., uden med Provstens eller Synets Samtykke.“ Der er jo udtrykkelig sagt, at det kan skee med Provstens Samtykke, naar Synet ikke til den Tid er samlet. Vi have altsaa fulgt en Analogi, som den høitærede Minister selv i en anden Paragraph i Lovudkastet har givet os. Naturligviis kan det ikke være min Mening, at Synet skulde kunne underkjennde selve Foretagelsen af den Hovedreparation, der var foretagen med Provstens eller Ministeriets Samtykke, men at det skulde bedømme, om Reparationen var tilfredsstillende udført. Skulde en Provst have været saa usorgsamt, at billige Noget, som kunde svække Kirken, saa vilde han jo paadrage sig en Brettefættelse af det høie Ministerium, og man vilde nok sørge for, at noget Saadant ikke mere skete. Naar det er bemærket, at Provsten vil sidde

hjemme i sin Stue og see den Plan, som Kirkeieren har indsendt til ham, maa der dog dertil søies, at den samme Provst ofte har synet denne Kirke og kjender den godt. I det Tilfælde, at han ikke kjender Kirken, vil han naturligviis tage hen til den og tage den i Die syn. Hvis han ikke tiltroede sig Kyndighed nok til at bedømme, om Reparationen var gavnlig, men tværtimod nærede nogenformelt Frygt for, at den mulig kunde svække Kirkens Solbitet, saa vilde han ikke meddele sit Samtykke, men henstille Sagen til Ministeriet. Smidstid troer jeg, at Udvalget vil være meget villigt til efter den Antydning, den høitærede Minister maatte give, at ændre Redactionen, og det Samme troer jeg ogsaa vil være Tilfældet med Hensyn til § 23; men naar der staaer, at Amtmanden, hvis Kirkeierens Nødsørgjørelse ikke er aldeles klar, har at sætte ham under Tiltale for Politivretten, saa synes jeg, at der er al mulig Sikkerhed tilstede. Det er den samme Embedsmand, som i alle andre Tilfælde, hvor der er Tale om Tiltale for Politivretten, afgjør, om der er Grund til en saadan Tiltale eller ikke; og nu er her endogsaa sagt, at kun naar han ikke finder, at Kirkeierens Nødsørgjørelse er aldeles klar, skal han sætte ham under Tiltale. Der er altsaa her givet en endnu strengere Bestemmelse for ham end de Regler, han i Almindelighed vil have at følge. Det forekommer mig saaledes, at der ikke er viist for stor Mildhed.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Den ærede Ordfører bemærkede, at under § 42 har Udcastet noget lignende som Udvalgets Forslag. Jeg troer imidlertid, at Indretningen af Præstegaarde kan man roligt betroe til Provsterne, men at Spørgsmaalet om Kirkerens Indretning er meget vanskeligere. Indretningen af en Præstegaard fremkalder ikke nær de Tvivl som en Hovedreparation af en Kirke. Jeg troer ikke, at selv den meest bygningskyndige Mand vilde hjemme i sin Stue afgive Erklæring om Forandring af en Bygning, uden at han havde havt Leilighed til at foretage Undersøgelser paa selve Stedet. Jeg vil ikke tale om, at Ministeriet vilde komme i Forlegenhed ved at be-